

Отже, національне законодавство повинно бути пристосоване до того, що криптовалюта з часом буде визнана об'єктом цивільних правовідносин. Тож вбачається необхідність внесення доповнень до Цивільного та Податкового кодексів України. Ці кодифіковані акти національного законодавства повинні містити положення про криптовалюту як платіжний засіб, а також визначати порядок та правила її використання учасниками правовідносин. У зв'язку із стрімким розвитком інформаційних технологій перед українським законодавцем постає завдання винайдення якісного дієвого механізму, який буде здійснювати регулювання відносин, що відбуваються у результаті поширення криптовалюти на території України.

Література:

1. Рішення Дарницького районного суду м. Києва від 25 березня 2016 р., судова справа № 753/599/16-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/review/56686444>.
2. Щодо правомірності використання в Україні «віртуальної валюти/криптовалюти» Bitcoin: роз'яснення від 10.11.2014. Національний банк України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0435500>.
3. Постанова Верховного Суду у справі № 820/5120/16 від 16 жовтня 2020 року. URL: <http://iplex.com.ua/doc.php?regnum=92252875&red=10000367c81d907b3f7afa01e18ed852b2c11e&d=5>.
4. Овчаренко А.С.: Оподаткування операцій із криптовалютами в Україні: сучасний стан та перспективи. Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. URL: www.lsej.org.ua/6_2018/64.pdf.

Голобородько В.В.,

Слухач магістратури

факультету підготовки фахівців

для органів досудового розслідування

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Саєнко М.І.,

доцент кафедри теорії

та історії держави і права

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

кандидат юридичних наук, доцент

ПРИНЦИП ПОВАГИ ПРАВ ЛЮДИНИ У КОНСТЕКСТІ КОНВЕНЦІЇ ПРО ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ І ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД

Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) сьогодні на повних підставах оцінюється як одне з найбільших досягнень Ради Європи. Вона являє собою фундаментальну основу всього

комплексу міжнародно–правового регулювання в галузі прав і свобод людини, її законних інтересів та потреб [1, с.1].

У результаті глибоких демократичних перетворень, що відбулися на Європейському континенті на тлі Другої світової війни, у 1949 році була заснована Рада Європи - міжнародна регіональна організація європейських держав, які проголосили своєю метою розширення демократії, зближення усіх народів Європи, захист прав людини, співробітництво з основних питань права, культури, освіти, інформації, охорони навколишнього середовища.

Від самого початку діяльності Ради Європи принцип поваги прав людини став одним з наріжних каменів цієї організації. Рада Європи забезпечує високі стандарти захисту прав людини в державах-членах насамперед завдяки дії Конвенції. Вона була підписана 4 листопада 1950 року десятьма європейськими державами в Римі. Ця Хартія прав людини стала фундаментом усього комплексу міжнародно–правового регулювання в галузі прав людини, її законних інтересів та потреб, відправною точкою на шляху цивілізованих європейських держав до втілення в життя загальнолюдських цінностей [2, с.13].

Повага прав і свобод людини - складова частина всеосяжної системи міжнародної безпеки. Держави зобов'язані поважати права людини та основні свободи для всіх, незалежно від раси, статі, мови чи релігії. Повага вдачу людини є суттєвим фактором миру, справедливості та демократії, необхідних для дружніх відносин і співробітництва між ними. Держави повинні заохочувати ефективне здійснення громадянських, політичних, економічних, соціальних чи культурних прав і свобод, які впливають із гідності, властивого кожній особистості, і є суттєвими для її вільного і повного розвитку.

Кожна держава сприяє шляхом спільних і самостійних дій загальній повазі і дотриманню прав людини та основних свобод у відповідності до Статуту.

Повага, захист і підтримка прав людини та основних свобод вносять вклад у політичну і соціальну стабільність і мир, у збагачення культурної та духовної спадщини суспільства в цілому і у взаємне розуміння і дружні стосунки між своїми народами.

Держави визнають загальне значення прав людини та основних свобод, повага яких є суттєвим фактором миру, справедливості і благополуччя, необхідних для забезпечення розвитку дружніх відносин і співробітництва між ними, як і між всіма державами.

Всі країни зобов'язані постійно поважати ці права і свободи у своїх взаємних відносинах і повинні докладати зусиль, спільно і самостійно, включаючи у співпраці з ООН, з метою сприяння загальному і ефективному повазі їх. Вони підтверджують право осіб знати свої права і обов'язки в цій області і надходити відповідно до них.

В області прав людини та основних свобод держави повинні діяти у відповідності з цілями і принципами Статуту ООН і Загальної декларації прав людини. Вони зобов'язані виконувати свої зобов'язання, як вони вста-

новлені в міжнародних деклараціях і угодах у цій галузі, включаючи в тому числі Міжнародні пакти про права людини, якщо вони ними пов'язані.

Держави зобов'язані визнавати і поважати свободу особи сповідувати, одноосібно або спільно з іншими, релігію або віру, діючи згідно велінню власної совісті. Держави, на чій території є національні меншини, будуть поважати право осіб, які належать до таких меншин, на рівність перед законом, будуть надавати їм повну можливість фактичного користування правами людини і основними свободами і будуть таким чином захищати їх законні інтереси у цій галузі.

Ставлення держави до свого населення стає об'єктом уваги міжнародного співтовариства. Держави беруть на себе зобов'язання додержуватися історично досягнутих стандартів прав людини, оскільки від цього залежать і міждержавні відносини. Міжнародне право враховує важливий аспект взаємозв'язку внутрішнього й міжнародного життя держав. Концепція захисту прав людини в Статуті ООН включає, на нашу думку, найширші повноваження Організації, які можуть бути реалізованими органами ООН. Ця концепція є динамічною, що означає широкі повноваження ООН і її органів застосовувати положення Статуту в галузі прав людини. Саме наявність таких норм у Статуті ООН створила правове підґрунтя для прийняття Загальної декларації прав людини, укладення під егідою ООН основоположних міжнародних договорів про права людини, створення таких органів, як Комісія ООН з прав людини (згодом – Рада ООН з прав людини) та інших органів такого рівня. Саме статутні норми ООН створюють необхідне найбільш загальне міжнародно-правове підґрунтя для діяльності оонівських органів з прав людини. Формування статутних зобов'язань дотримання прав людини, очевидно, пов'язане з визначенням головними статутними органами ООН переліку таких прав або з формуванням загальної звичаєвої норми міжнародного права, якою визнається відповідне право

У Декларації прав людини і громадянина 1789 р. (Франція) сказано: «Люди народжуються та залишаються вільними й рівними у своїх правах. Мета кожного державного союзу полягає в забезпеченні природних і невід'ємних прав людини. Такими є свобода, власність, безпека й опір гніту» [3, с.4].

Декларація проголошує принцип гарантованості передбачених нею прав. Однією з таких гарантій є право людини на соціальний і міжнародний правопорядок, за якого відповідні права та свободи можуть бути повністю здійснені. Поряд із правами та свободами Декларація передбачає також обов'язки людини перед суспільством. Під час здійснення своїх прав і свобод кожна людина може зазнавати лише таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання та поваги прав і свобод інших людей, а також забезпечення справедливих вимог моралі, суспільного порядку й загального добробуту в демократичному суспільстві [4, с.252-254].

Отже, права людини є невід'ємною частиною культури нації, вищим виявом морально-правових ідеалів людства. Підводячи підсумок, варто зазначити, що категорії свободи й рівності є одним із центральних місць у соціальній свідомості, вважаються індикатором продуктивності державного ладу, потребують як соціального, так і політичного регулювання для їх дієвого балансу й функціонування в суспільстві. Зважаючи на ключову роль принципу поваги прав людини в системі норм міжнародного права, можна стверджувати, що стан його дотримання може сигналізувати про ефективність чи неефективність сучасного міжнародного права, і вказати на можливі шляхи подолання відповідних прогалин.

Література:

1. Загальна декларація прав людини. URL: <https://zakon.rada.gov.ua>. (дата звернення 01.12.2020 р.)
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод та європейський суд з прав людини. URL: <https://minjust.gov.ua> (дата звернення 01.12.2020 р.)
3. Декларація прав людини і громадянина. URL: <http://c4u.org.ua> (дата звернення 01.12.2020 р.)
4. Озерова В. Принцип загальної поваги прав людини як основоположний принцип міжнародного права. Загальноукраїнський господарсько-правовий журнал. Київ, 2017. Вип.11. С. 252-254. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua> (дата звернення 01.12.2020р.)

Гончаренко А.Ю.,

*курсант II курсу факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Тінін Д.Г.,

*викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
факультет підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ЗАРОДЖЕННЯ ТА РОЗВИТОК ТЕОРІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК СКЛАДОВА ПРЕДМЕТА ІСТОРИКО-ПРАВОВОЇ ТА ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВОЇ НАУК

Права людини - не лише складне і багатовимірне явище, а й система юридичних теорій, концепцій і доктрин про зародження, розвиток і сучасний стан можливостей людини. Зазначене проблемне питання не виникло нещодавно.